

ရန်ကုန်စာပေ

ချီလေသော်လည်း

ခုနစ် သက္ကရာဇ်တွေတော့ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါ။ အကြမ်းအားဖြင့် တောင်ငူကို ကေအင်ဒီအိုများ သိမ်းပိုက်ထားကြ၍ ပျဉ်းမနားကို သခင်သန်းထွန်း ကွန်မြူနစ်များ သိမ်းပိုက်ထား ကြစဉ် အချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဗမာ့တပ်မတော်သည် မန္တလေး-ရန်ကုန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို အပြီးအပိုင် တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး၊ စီစဉ်ပြီး၊ လျာထားပြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ။ ထိုသို့ စီစဉ်ကြရာမှ မြောက်ပိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်သည် မန္တလေး-ရန်ကုန် လမ်းတစ်လျှောက် အထက်မှ အောက်သို့ ရထား လမ်းနှင့် ကားလမ်းအတိုင်း တရကြမ်း ဆင်းသက် တိုက်ခိုက်လာခဲ့၍ တောင်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကျော်ဇော တို့ကလည်း ထိုလမ်းအတိုင်း အောက်မှ အထက်သို့ ချီတက် တိုက်ခိုက်ပြီး လျှင် တောင်ငူတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန်နှင့် စစ်ဦးချင်း တွေ့ဆုံကြလျက် တောင်ငူမြို့ကို ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ပစ်ကြရန် ဖြစ်သည်။ ။

ဤအချိန်တွင် စာရေးသူသည် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ အားပေးချက်ကြောင့် ဝင်းဝင်းရုံတွင် ‘ချစ်ကြွေး’ ဟူသော ပြဇာတ်ကို တင်နိုင်ရန် စီစဉ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုပြဇာတ်သည် စာရေးသူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ရေးသော ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ဘဲ၊ စာရေးသူ၏ ဆရာဆိုလည်း ဟုတ်၊ မိတ်ဆွေဆိုလည်း ဟုတ်သော ဦးမြတ်စံ ဆိုသည့်

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အိမ်သို့ အလည်အပတ် လာရာတွင် စာရေးသူက ဘာသာ အပြန်ခိုင်းသောကြောင့် ဝတ္ထုကို ဖတ်၍ အလွတ် ပြောပေးသွားသော က မ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုကလေး ဖြစ်သည်။ ။

ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ပေးသော ဦးမြတ်စံသည် စာရေးသူထက် အသက် (၁၀) နှစ် ကျော်ကျော် ခန့် ကြီးလျက် စာရေးသူက အစဉ် လေးစားလာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ။ စာရေးသူ အသက် (၁၄) နှစ်၊ (၁၅) နှစ် ကျော်ကျော်က ဆိုလျှင် ဦးမြတ်စံ ပြောလေသမျှကို ဘာမဆို ယုံယုံကြည်ကြည် လေးလေးစားစား လုပ်သည်။ ။ ဦးမြတ်စံက စိန်စားလျှင် မသေဘူး၊ စားကြည့်စမ်း ဆိုလျှင်လည်း ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် စိတ်ချလက်ချ စားလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါက ဟိန္ဒူတွေနှင့် မူဆလင်တွေ အကြီးအကျယ် ရိုက်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

“ယခုအချိန်ဟာ အချက်ပဲကွ။ မင်း ဟောဒီ တန်းလျားကြီးတွေကို ကြည့်စမ်း။ အထက်ရော အောက်ရော အားလုံး ကုလားချည်းပဲ။ တို့ ဗမာတွေ စားရမယ့် လုပ်ငန်းအားလုံး ဒင်းတို့ ချည်း ဝင်လု နေကြတာပဲ။ အခုနေ ဟောဒီတန်းလျားတွေ မီးတိုက်ပစ်လိုက်ရင် သူတို့ ကုလားအချင်းချင်း ထင်ကြ မှာ ပဲကွ။ မင်း လုပ်လကွာ။ တရားပွဲမှာ လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး အော်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးသမား တွေထက် အဲဒီလို လက်တွေ့ လုပ်တဲ့ လူကမှ တကယ့်မျိုးချစ် ပီသတာကွ”

ဦးမြတ်စံသည် စာရေးသူနှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း တန်းလျားကြီးတွေကို ပြလျက် အထက်ပါ အတိုင်း ပြောသည်။ ။ ထို့နောက် မီးလောင်စေတတ်သော အရာဝတ္ထုများကို အိမ်ခေါင်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် ဘယ်လို တင်ရမည်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကိုလည်း အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ။

ငယ်လည်း ငယ်၊ မိုက်လည်း မိုက်၊ အစဉ်းစားဉာဏ်လည်း နည်းပါး လှသေးသော စာရေး သူသည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အချိန်မရွေး အသက်ပေး တိုက်ခိုက်မည်ဟု လက်သီး လက်မောင်း တန်း၍ တရား ဟောနေကြသော စင်မြင့်ပေါ်မှ နိုင်ငံရေး သမားများကို မျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာပြီး မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ထိုည ၁၁ နာရီခန့်တွင် ကုလားများ ချည်း နေကြသော အဆိုပါ တန်းလျားကြီး နှစ်လုံးမှ စ၍ ကုလားရပ်ကွက်ကို မီးလောင်သည်။ ။ မီး သတ်စက်၏ ကြိုးစားမှုကြောင့် အိမ်အများ အပြားကို မကူး စက်မီ မီးငြိမ်းသွားရသည်။ ။

နံနက်ထွက် သတင်းစာများကို ကြည့်သောအခါ ဦးမြတ်စံ ပြောသည့် အတိုင်းပင် ဤ တန်းလျားသည် မူစလင်များ နေထိုင်သည့် တန်းလျား ဖြစ်သောကြောင့် ဟိန္ဒူတွေက ရှို့ကြဟန် တူသည် ဟု သတင်းစာတိုင်းကလိုလို ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။ ။ စာရေးသူသည် သတင်းစာကို ဖတ်ပြီးလျှင် ဦးမြတ်စံကြီးအား အတော် အမြော်အမြင် ကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါတကား ဟု ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်၍ အထင်ကြီးသည်။ ။

သတင်းစာ တစ်စောင်ကမူ ဟိန္ဒူ မူစလင် အဓိကရုဏ်း ဖြစ်ခဲ့မှုကို အကြောင်းပြု၍ မသမာ သော တောကြောင်တို့ သည် အခွင့်ကောင်းကို ယူပြီးလျှင် လုရန်ယက်ရန် ရည်ရွယ်လျက် မီးရှို့ဟန် တူ၏ ၊ အကြောင်းမူ ဤတန်းလျားကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ဟိန္ဒူအမျိုးသား ကုန်သည် ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်နေ သည်။ ။ ဟိန္ဒူ အမျိုးသားတို့ သည် တန်းလျားတွင် နေထိုင်သော မူစလင်များကို မည်မျှလောက် မုန်းတီး စေကာမူ ၎င်းတို့ နှင့် အမျိုးတူဖြစ်သော ဟိန္ဒူအမျိုးသား တစ်ဦး၏ စီးပွားရေး ထိခိုက် နစ်နာ

စေရန် မူကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ် ဟု ရေးသားထား၏။

“ဒီသတင်းစာ အလကား သတင်းစာ၊ မျိုးဖျက် သတင်းစာ၊ ကုလားတန်းလျား မီးလောင် တာကို ဗမာတွေ မကောင်းအောင် ရေးတယ်”

ဟု ထိုသတင်းစာကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးခဲ့သည် ။ စာရေးသူသည် အကြောင်းထူး မရှိပါက ထိုသတင်းစာကို ဘယ်တော့မျှ မဖတ်ချေ။

ဤနေရာတွင် ဦးမြတ်စံလည်း စာရေးသူနှင့် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သည် ။ ဦးမြတ်စံ အလိုအားဖြင့် ဗမာပြည်၌ လာရောက် စီးပွားရှာနေကြသော ဗမာမဟုတ်သူ မှန်သမျှ ဗမာ့ ထမင်း လုတ်ကို လုစားနေကြသူများ ချည်း ဖြစ်ရာ ဒီသတင်းစာက ယောက်ဖ မတော်ဘဲနှင့် ဘာကြောင့် ဗမာတွေကို တရားခံ ဖြစ်စေချင်ရတုံး ဟူသတည်း။

စာရေးသူနှင့် ဦးမြတ်စံသည် ယခုမှ သာလျှင် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်နေကြသည် မဟုတ်။ စ တွေ့ကတည်းက သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်လာခဲ့သည် ဟု ထင်သည် ။ စာရေးသူဘက်မှ နေ၍ ပြောရမည် ဆိုလျှင် စ တွေ့ကတည်းက သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်ခဲ့ပါသည် ဟု ဆိုခြင်းထက် စ တွေ့ကတည်းက ဦးမြတ်စံကို ကြည်ညိုခဲ့သည် ဟု ဆိုလျှင် ပို၍ မှန်သည် ။

ဦးမြတ်စံသည် မေးရိုးခိုင်ခိုင် ဖြစ်၏။ နှာခေါင်းက ညာဘက်သို့ အနည်းငယ် ယိုင်နေဟန် ရှိသော်လည်း မျက်နှာပုံဟန်ပန်မှာ ရဲရင့်၏။ အရိုးအဆစ် ကြီးလျက် အရပ်ရှည်၏။ ပလေကပ် လုံချည် ကို နူးဆစ်အောက် လက်လေးလုံးခန့်မျှသာ ချဝတ်လျက် လုံချည် သစ်နေလျှင် အမြင်ကတ်သည် ဟု ဆိုကာ တစ်ထွာခန့် ဆွဲဖြလိုက်ပြီး အစနှစ်ခုကို ပူး၍ ထုံးထားတတ်၏။ ခုံဖိနပ် အထူကြီးကို စီးပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့်

လမ်းလျှောက်တတ်၏။ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောလျှင် အခြားသူများ ပြောသည် တို့ နှင့် လုံးဝ မတူဘဲ အင်္ဂလိပ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တရားဟောသော အင်္ဂလိပ် ဘုန်းကြီးအိုများ ကျမ်းစာရွတ်သံမျိုးနှင့် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောလေ့ရှိ၏။

စာရေးသူနှင့် စ တွေ့ပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့် အတွင်း ဦးမြတ်စံက လက်ဖက်ရည် သောက်ရ အောင်ဟု ဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည် ။ အနီးအနားတွင် ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံ နေသော တရုတ်ဆိုင်၊ ကုလားဆိုင်တို့ ကို ဖြတ်ကျော်လျက် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှ ဝေးသည့် ဗမာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှိရာသို့ ခြေကျင် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ကြ၍ လက်ဖက်ရည် မှာ ပြီးသောအခါ ချပေးလာသော လက်ဖက်ရည်ကို ဦးမြတ်စံသည် အေးအေးဆေးဆေး မသောက်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ကိုယ့်လူ၊ လာပါဦး။ အခုလို လူအများကို အသုံးတော်ခံတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ဟောဒီ ပေပေရေရေမျိုးတွေ မရှိစေနဲ့ ဗျ”

ဦးမြတ်စံက ပန်းကန်တွင် ဆေးကြောရန် မလွယ်ကူသော မည်းနေသည့် အညှိများကို ပြ၍ ပြောသည် ။

“အဲဒါတွေကို ဆပ်ပြာကြမ်းနဲ့ ဖွဲပြာနဲ့ ပေးစားပြီး ခပ်နာနာ တိုက်ပစ်လိုက်စမ်း၊ လွယ်လွယ်နဲ့ တိုက်လို့ မရရင် ကျုပ် ဆပ်ပြာဖော်နည်း တစ်ခု ရေးပေးခဲ့မယ်။ ပန်းကန်ကလေး သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်နေတော့ လက်ဖက်ရည် သောက်မယ့်လူက ပိုပြီး ကျေနပ်တာပေါ့။ ပန်းကန်တွေ ညစ်ပတ်နေရင် တချို့လူတွေက ကိုယ့်လူတို့ ဆိုင် မလာဘဲ ကုလား၊ တရုတ်ဆိုင်တွေ ရောက်ကုန်ကြမှာ ။ ကျုပ်တို့ ကတော့ ကုလား တရုတ်ဆိုင်တွေမှာ မသောက်ဘူး။ ဗမာဆိုင်မှာ ပဲ သောက်ရမှာ ပဲ။ အဲဒီ ပန်းကန် ကလေးတော့ စင်စင်ကြယ်ကြယ် ဆေးပေးကြဗျာ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်ရည်များကို ပက်ခနဲ သွန်ပစ်လိုက်၏။ သူ၏ ခွက်သာ မဟုတ်ဘဲ စာရေးသူ၏ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုပါ ယူ၍ သွန်ပစ်သည် ။

ဆိုင်ရှင်က မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက် နေရာမှ ထရင်း “ဘာတွေ ပေနေလို့ လဲဗျာ” ဟု ပြော၏။ ဦးမြတ်စံက “အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီအတွက် ပိုက်ဆံပေးမှာ ပါ။ ဒါထက် စာရွက်အလွတ်တစ်ခု ကျုပ်ကို ပေးစမ်း” ဟု နေရာမှ ထသွားပြီး တောင်း၏။

တစ်ဆိုင်လုံးရှိ လူတွေကလည်း ဦးမြတ်စံကို ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြ၏။ လက်ဖက်ရည် ဖျော်သူသည် ဆိုင်တွင်းမှ ပြေးထွက်လာလျက် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် အလွယ် တကူ ဆေးမရနိုင်သော ချေးမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို သိသောအခါ ဦးမြတ်စံကို မိုက်စိုက်နှင့် ကြည့်နေရာမှ ဆိုင်ရှင်ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်လိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်သည် မသိမသာ ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး “ပန်းကန်လတ်လတ်နှင့် အသစ် ဖျော်ပေးလိုက်ပါကွာ” ဟု ဆို၏။

ဦးမြတ်စံကမူ ဘာမျှ မသိသလို၊ မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးခြစ်နေ၏။ ပြီးမှ သူရေးထားသော စာရွက်ကို ဆိုင်ရှင်၏ ရှေ့ချပေးလျက် ဈေးမည်များကို ဖတ်ပြ၏။ အားလုံး အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေ ဖြစ်ကြသည် ။ ဦးမြတ်စံ၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော အသံမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ အင်္ဂလိပ်ဘုန်းကြီး၏ ရှေးဓမ္မတရား ဟောသံမျိုး ပေါက်နေ၏ ။ ထို့ပြင် ဤဆေးမည်သည် မည်သည့် အရာဝတ္ထုမှ ထုတ်နုတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည် ၊ မည်သည့် ခုနစ် သက္ကရာဇ်က မည်သည့်တိုင်းပြည်တွင် မည်သူက စတင် တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည် ၊ မည်ကဲ့သို့သော အကျိုး အာနိသင်ကို ဖြစ်စေသည် ၊ ဘာကြောင့် အချိန်အဆ မည်မျှသာ ထည့်ရခြင်း ဖြစ်

သည် စသည် ဖြင့်လည်း ရှင်းပြလိုက်သေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဤဆေး
စု အားလုံးနှင့် ပေါင်းစပ်ပြုလုပ်သော သူ့ဆပ်ပြာသည် အနည်းငယ်မျှ အ
သုံးပြုရုံနှင့် ပန်းကန်၊ အဝတ်အထည်များကို အသစ်ဖြစ်သွား
စေနိုင်ကြောင်း ပြော၍ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်သည် ။ ပြီးလျှင် သွန်
ပစ်ခဲ့ရသော လက်ဖက်ရည်များ အတွက်ပါ အဖိုးအခပေး၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွ
က်လာကြ၏။

စာရေးသူသည် ထိုစဉ်ကတည်းက ဦးမြတ်စံအား လူထူးလူဆန်း တစ်
ယောက်အဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပညာတတ် အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊
မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် လည်းကောင်း လေးစား ကြ
ည်ညို ရင်းနှီးခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးမြတ်စံ၏ အလုပ်တိုက်တွင် ရှေးဦးစွာ ဝင်သော
လ တစ်လတည်းသာလျှင် အခကြေးငွေ ရရှိပါလျက်နှင့် နှစ်နှစ်ကျော်အ
ထိ လခမရဘဲ မညည်းမညူ အလုပ် လုပ်ခဲ့သည် ။ ဦးမြတ်စံကိုယ်တိုင်
အလုပ်တိုက်ကို ဖျက်လျက် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာသွားမှ စာရေးသူနှင့် ဦးမြ
တ်စံတို့ လူချင်း ကွဲခဲ့ကြ၏။

ဂျပန်ခေတ် ပြန်၍ တွေ့သောအခါ စာရေးသူသည် ဦးမြတ်စံအတွက်
ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိ၏။ ဦးမြတ်စံနှင့် စာရေးသူတို့ တွေ့ဆုံကြသော နေရာ
မှာ ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၈) တွင် နေသော ယခု တောခိုကွ
န်မြို့နစ် ဆရာချစ်တို့ အိမ်၌ ဖြစ်သည် ။ ဆရာချစ်သည် သည် ထိုအခါက
ဗမာ တစ်ပြည်လုံးရှိ အင်္ဂလိပ် တော်လှန်ရေးသမား အားလုံးတို့ ၏ ကိစ္စ
ကောင်းဆိုး မျိုးစုံကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးရသူ ဖြစ်သည် ။

ထိုစဉ်အတွင်း ဦးမြတ်စံသည် ဘီအိုင်အေအဖွဲ့ နာမည်ပျက်အောင် န
ည်းအမျိုးမျိုးနှင့် အပြစ် ကျူးလွန်နေသည် ဆိုသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာချ

စံက အဖမ်းခိုင်းထားသဖြင့် လာရောက် ဖြေရှင်း နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

“ဟာ... ဒါတော့ဗျာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဦးမြတ်စံဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီလို မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။”

ဟု ဆရာချစ်နှင့် အကျောက်အကန် ပြော၍ ဦးမြတ်စံအတွက် တာဝန်ယူလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် လူချင်း ကွဲသွားကြပြီးလျှင် စာရေးသူသည် မတော်တဆနှင့် စောစောစီးစီး ဂျပန်ကို ခံချမည့်သူ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ ထိုအချိန်ကား ဂျပန်တို့ သည် ဗမာပြည်သို့ ဝင်လာ၍ တစ်နှစ်မျှ မပြည့်သေးခဲ့။ ။ ဂျပန်တို့ တိုက်ထုတ်ရန် တစ်နှစ် အလိုလောက်သို့ ရောက်သောအခါ စာရေးသူတို့တွင် တပ်ဖွဲ့များ နှင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ဦးမြတ်စံနှင့် တွေ့ကြုံပြန်၏။ စာရေးသူက ဦးမြတ်စံအား ကြေငြာစာတမ်း အမျိုးမျိုးတို့ ကို ပေးသည်။ ။ ဂျပန်ကို ခံချရန်အတွက် ပြည်သူစစ် ဖွဲ့ပုံဖွဲ့နည်းများကို ပေးသည်။ ။ အဖွဲ့အစည်း အောင်မြင်ပြီးလျှင် ဦးမြတ်စံတို့ အထက်ဗမာပြည်တွင် မည်သူနှင့် ဆက်သွယ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားချက် ပို့လိုက်ပါမည်ဟု ပြောသည်။ ။

“အို... ဒါတွေဟာကွာ... အလကား နိုင်ငံရေးသမားတွေ အားစုတဲ့ နည်းပါ။ ဒီစာရွက်က ဘာလုပ်ရမှာ တုံး၊ စာရွက်တွေနဲ့ ဂျပန်ကို ပစ်သတ်လို့ မရဘူးကွ။ စာရွက်တွေကို တွေ့သွားရင်သာ ဂျပန်က တို့ ကို ပစ်သတ်မှာ။ ။ အဲဒီတော့ ငါက လက်တွေ့သမား။ အင်္ဂလိပ် ပြေးတုန်းက ငါ့လူတွေနဲ့ ငါ ဝိုင်းပြီးတော့ အုပ်လိုက်တာ လက်နက်တွေ လှည်းကိုးစီးတိုက်လောက် ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ငါ ဝှက်ထားတာကွ။ တို့ လူ သုံးလေး ဆယ်လောက် ရှိတာ၊ အဲဒါ လူစေ့ ယူထားလိုက်ပြီး ပိုတာကို မင်းတို့ ပေး

မယ်။ အဲဒါ လိုက်ယူလှည့်”

ဟုတ်သည် ။ အမှန်တော့ ဦးမြတ်စံသည် လက်တွေ့သမား ဖြစ်လေသည် ။ သူသည် လက်သီး လက်မောင်းတန်း၍ တရားဟော နေခြင်းမျိုး ထက် လက်တွေ့ တစ်ခုခု ထလုပ်လိုက်သည် ကိုသာ အားပေးချင်သော စိတ်ရင်းမျိုး ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့၊ သဘောတရားတွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေ သင်ပေးနေခြင်းထက် လက်နက်တွေ ပေး၍ ဟောဟိုဟာတွေ သွားချစမ်း ဟူသော ခိုင်းစေချက်မျိုးသာလျှင် ခိုင်းစေလိုသော သူမျိုး ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် လေးစားရင်းရှိသည့် အတိုင်း အကျောက်အကန် ပြောမနေဘဲ သူပေးသော လက်နက်တွေ လိုက်ယူခြင်းက သာလျှင် ကောင်းပေလိမ့်မည်။ လိုက်ယူရမည့် လူများမှာ အားလုံး ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က အထက်နှင့်အောက်သို့ ကုန်ကူးသန်း သွားလာသော အလုပ်ကို လုပ်ရင်း စာရေးသူတို့ ကို ခင်မင် ရင်းနှီးလျက်ရှိသော ယခု ပထမဦးဘဇံခေါ် ဘိုကလေးမြို့မှ ကိုဘိုကြီးကို ထည့်လိုက်သည် ။

အကယ်၍ အဆိုပါ လက်နက်များကို ရလျှင် ညွှန်ကြားလိုက်သော စာနှင့် တပ်မတော်ကို သွားတွေ့ရန်သာ ဖြစ်သည် ။ ကျန်လုပ်ငန်းကို တပ်မတော်က ဆက် လုပ်သွားမည် ဖြစ်၏။ ကိုဘိုကြီး သည် ဦးမြတ်စံကိုပါ စရိတ်ခံလျက် အထက်အညာသို့ ခေါ်သွား၏။ ဦးမြတ်စံတို့ အရပ်တွင် ကုန်များ ရောင်းချ၏ ၊ ဝယ်၏။ စာရေးသူတို့ က ကိုဘိုကြီးကို မျှော်ကြသည် ။ တစ်ပတ်နှင့်လည်း မလာ၊ နှစ်ပတ် နှင့်လည်း မလာ။ ဝရမ်းပြေးများ အဖို့ တစ်နေရာရာတည်းတွင် တာရှည်နေ၍ မဖြစ်ရကား ကိုဘိုကြီး ကို မစောင့်နိုင်တော့။

ကိုဘိုကြီးနှင့် တွေ့ကြရသောအခါ ကိုဘိုကြီးက “အလကားပါဗျာ...

ခင်ဗျားလူ” ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြော၏။ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို “အလကားပါဗျာ” ဟု ပြောခြင်းပင်လျှင် လွန်လှပေပြီ။ စင်စစ်ကိုဆိုကြီးသည် ဤကဲ့သို့ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်နှင့် မကင်းသော အလုပ်မျိုးကို ကုန်ကူးသန်းနေသလိုတော့ မည်သည် နည်းမျှ လုပ်ချင်ပေလိမ့်မည် မဟုတ်။

စာရေးသူ၏ စိတ်ထဲတွင် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု တွေးရ၏။ လှည်း ကိုးစီးတိုက်ရသော လက်နက်ဆိုသည် မှာ နည်းသည် မဟုတ်သဖြင့် ဝှက်ထားသော နေရာကို အလွယ် တကူ သွားကြည့်ရန် ခက်ခဲသည် ဟု လည်း တွေးမိ၏။ သို့သော် ထိုအရပ်မှ တပ်မတော် အတွင်းရှိ အကြောင်းကြားသင့်သူသည် အကြောင်းကြားပေးလိုက် ရုံမျှနှင့် ဤကိစ္စသည် အလွယ်တကူ ပြီးစီး သွားနိုင်ရာ တွေးမိတိုင်း လိုချင်သော စိတ်တွေ ပေါ်လာရသည် ။

ဤအကြောင်းအရာများ တို့ သည် တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြ၊ ချောင်းတွေ မြောင်းတွေ ဖြတ်ကြ၊ ခယောင်းတောတွေ တိုးကြနှင့် ပြုလုပ်နေကြရသော အခါ မေ့ပျောက်သွား၏။ စာရေးသူနှင့် ဦးမြတ်စံတို့ လည်း မတွေ့ကြရတော့ချေ။ တွေ့မည့်တွေ့တော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လုပ်ကြံခံရသည့် နှစ်၌ လာတွေ့ကြပြန်သည် ။ စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ စိတ်ပျက်စရာတွေ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ များ သော အချိန်မျိုးတွင် ဦးမြတ်စံနှင့် တွေ့ကြရခြင်းမှာ အလွန် ဝမ်းမြောက်ဖွယ်၊ အလွန် အားရှိဖွယ် ကောင်းသော တွေ့ရခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

“မင်း အခု ဘာလုပ်နေသလဲ။ နိုင်ငံရေး မလုပ်တော့ဘူးလား။”

“ကျွန်တော် အစကတည်းက နိုင်ငံရေးလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်တိုင်းပြည်လုံး မီးတောက် နေလို့ တိုင်းသူပြည်သား တစ်ယောက်အနေနဲ့

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တစ်ခုကို ဝင်ထမ်းတာပါ။ အခု ထမ်းဖို့ မလိုတော့ဘူး။”

စာရေးသူ ပြောသည် ကို ဦးမြတ်စံက သဘောကျသည် ။

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒါ မှန်တယ်။ အခု နိုင်ငံရေးသမား ဆိုတဲ့ အကောင်တွေက ကိုယ်နဲ့ တန်မှန်းမသိ မတန်မှန်းမသိ လုပ်တာပဲ။ ငါက မေးကြည့်ချင်တယ်။ နိုင်ငံရေးသမား ဆိုလို့ ခင်ဗျား နိုင်ငံရေးအတွက် ဘာတွေ လုပ်သလဲ၊ အဲဒီလုပ်ငန်းတွေ ခင်ဗျား တကယ်ကော နားလည် ရဲ့ လား လို့ ။ မှုတ်ဘူးလား။ လူဟာ စီးပွားရေး လုပ်ရတယ်ကွ။ လူတိုင်း လူတိုင်း စီးပွားရေး မချောင်လည်ရင် နိုင်ငံ မကောင်းဘူး။ အဲဒါပဲ”

ဤလေသံမျိုးကို မကြားရသည် မှာ ကြာပါပြီ။ ယခု ဤလေသံကို ကြားရပြန်ပါပြီ။ ရှေးတုန်းက ဆိုလျှင် ဦးမြတ်စံ ပြောသမျှအားလုံး ဟုတ်သည် ၊ မှန်သည် ဟု ယုံကြည် ထင်မှတ်မိလေ့ ရှိသော်လည်း ယခုအခါ တွင် မူ အားလုံး ဟုတ်သည် ဟု တော့ မထင်ပါ။ အချို့သော အချက်အလက် များကို မကြိုက်နှစ်သက်ပါ။ သို့သော် ဘာမျှ အတိုက်အခံ မပြောဘဲ မိမိသဘောကိုသာ မိမိ တင်လိုက်မိသည် ။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်မှာ ပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ဘုန်းကြီးလူထွက်ကြီး လို့ ပါပဲဗျာ။ စီးပွား ရေးလည်း ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်တတ်ပါဘူး ။ လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံတာလည်း မပေါင်းသင်း တတ်တော့ဘူး ။ အခုထိ ဘာအလုပ်မှ လည်း မည်မည်ရရ မရှိသေးဘူး။ အားအားရှိရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် တခြားဟာတွေကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေအောင် ပန်းချီချည်း ကုန်းဆွဲနေတာပဲ”

ပန်းချီအကြောင်းနှင့် စကားစပ်မိကြရာမှ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတူ ကျဆုံးသွားသောကြသော ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများကို ပန်းချီသမဂ္ဂမှ နေ၍ ပန်းချီပုံများ ရေးဆွဲကြမည် ဖြစ်သောကြောင့် ပန်းချီ သမဂ္ဂဝင်များ ဖြစ်ကြသော စာ

ရေးသူနှင့် ဦးဘရင်ကလေးတို့ က ဦးမြတ်စံကိုပါ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေးနိုင်ရန် ဆွဲခေါ်သွားကြ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဦးမြတ်စံကို ကြည့်ရသည် မှာ လည်း စာရေးသူတို့ ကဲ့သို့ပင် ဘာမျှ မည်မည်ရရ အလုပ်အကိုင် ရှိဟန်မတူဘဲ အခြေအနေ ဆိုးရွားနေပုံ ရသောကြောင့် သက်သက် အားနေခြင်းထက် တစ်ခုခု လုပ်နေခြင်းက ပိုကောင်းသည် ဟု သဘောရ၍ ခေါ်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ပန်းချီကားများ ရေးပြီးသည့်နောက် ပန်းချီဆရာများ သွားလာစရိတ်နှင့် စားစရိတ်ဟု သက်ဆိုင်ရာတို့ က ငွေထုတ် ပေးကြသည် ။ ဦးမြတ်စံသည် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ပြောပြပြီးလျှင် ထိုလုပ်ငန်းကို ပြုလုပ်ရပါက တစ်စထက်တစ်စ မည်မျှ ကြီးပွားသွားနိုင်ကြောင်းကို ပြော၏။ စာရေးသူ၏ စိတ်ထဲတွင် မူကား ဘာမျှ မဖြစ် လောက်သော ဤငွေသည် ဘာမျှလုပ်၍ မရဟု ထင်၏။ သို့သော် ဦးမြတ်စံက “ကြွက်သေတစ်ခု အရင်းပြုသည် ပင်လျှင် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာနိုင်သေးပါက ဤငွေသည် ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာ တုံး” ဟု ဆို၏။

စာရေးသူနှင့် ပန်းချီ ဦးဘရင်လေးတို့ အတွက် ရသည့် သွားခလာခနှင့် စားစရိတ်များကို ဦးမြတ်စံကြီးသို့ ပေးလိုက်ကြသည် ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဤအကြောင်းကို အိမ်ရှင်မအား ပြောပြ၏။ အိမ်ရှင်မက အရင်လမှ ကြွေးများကို မဆပ်နိုင်သောကြောင့် ဆန်အကြွေးယူ၍ မရသဖြင့် စာရေးသူ ပြန်အလာကို စောင့်နေသည် ဟု ပြော၏။ စာရေးသူသည် အခြားမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း များ ရှိရာသို့ ရှာရန်ဖွေရန် နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ထွက်ရသည် ။ ထို့နောက်ကား ဦးမြတ်စံလည်း ပေါ်မလာတော့ စာရေးသူနှင့် ဆရာ ဘရင်ကလေးတို့ လည်း ဦးမြတ်စံကို သတိမရကြတော့။

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေရင်း တစ်ယောက်က ပြဇာတ်ရုံ တစ်ခု ရုံတင်ချင်သည် ၊ ဇာတ်လမ်း ရှာပေးပါ၊ ပြဇာတ် ဒါရိုက်တာ လုပ် ပေးပါ ဟု ပြောလာ၏။ စာရေးသူက မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကြိုက်မည့် ဇာတ် လမ်းမျိုး ရေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်းကို အပေါင်းအသင်းမို့ သိ၏။ သို့ရာတွင် အတင်း ခိုင်းနေသောကြောင့် ကမ္ဘာကျော် ရွှေဝတ္ထုများ ဟူ သော စာအုပ်ထဲမှ အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာ ဂျွန် ဂျေစ်ဝါသီ ရေးသည့် (Ap ple Tree) ဟူသော နာမည်ကြီး အချစ်ဝတ္ထုကို စာအုပ်ပါ ပေးလိုက်၍ အ ဖတ်ခိုင်းသည် ။

ကြိုက်ပြီဟု ဆိုသဖြင့် ထိုဝတ္ထုကို ဗမာဇာတ်လမ်းအဖြစ် ပြောင်းလဲရ န် အဘိဓာန်စာအုပ်ကြီး တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ဦးမြတ်စံကြီး ပေါက် လာလေသည် ။ ဦးမြတ်စံကား အင်္ဂလိပ်စာကို ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းထဲတွ င် ဓမ္မတရား ဟောသော ဘုန်းတော်ကြီးအို၏ အသံမျိုးနှင့် ဖတ်နိုင် ပြော နိုင်သူ မဟုတ်ပါလား။

စာအုပ်ကို ထိုးပေးပြီးလျှင် ဘာသာပြန်ခိုင်း၏။ စိတ်မဝင်စား ဟု ဆို နေသည် ။ ထိုပြဇာတ် လုပ်လျှင် ဆရာဦးဘရင်ကလေးနှင့် အခမ်းအနား ကိုတော့ ရေးဆွဲပေးမည်ဟု ပြော၏။ နောက်ဆုံးတွင် အဲဒါလည်း လုပ်ပါ ၊ ဝတ္ထုလည်း ဘာသာပြန်ပေးပါဦး ဟု ပြောရာ စာရေးရမှာ ပျင်းသည် ၊ ပါးစပ်နှင့် ပြောပြမည် ဟု ဆို၏။

ဦးမြတ်စံသည် အနုပညာသမား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေရာ အ နုပညာသမားတို့ တွင် ဤလို အကျင့်အမူမျိုး ရှိတတ်၏။ သူတစ်ပါး ခိုင်း လျှင် ပြုလုပ်၍ မရ၊ မိမိကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလျှင် အလွန် ဉာဏ်ရွှင်စွာ အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်စွာနှင့် လုပ်၍ ကိုင်၍ ကောင်းတတ်သည် ။ ထို့ကြောင့် “ကဲ ... ဦးမြတ်စံ ဖတ်ပြီးပြော၊ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ရေးမယ်” ဟု

ပြောရ၏။ ဤသို့လည်း မဟုတ် သေးဘူး တဲ့ ။ ဦးမြတ်စံသည် ဝတ္ထုကို သူ့ဟာသူ ဖတ်ပြီးနောက်မှ စားရင်းသောက်ရင်းနှင့် ပါးစပ်မှ အလွတ် ပြောပြသည် ။

စာရေးသူသည် ဤပြောပြသည် ကိုပင် ဗမာဇာတ်လမ်း ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဦးဘရင်ကလေးသည် လည်းကောင်း၊ စာရေးသူသည် လည်းကောင်း၊ ဦးမြတ်စံသည် လည်းကောင်း အသီးသီး တာဝန်ခွဲဝေ ယူကြ၏။ အလုပ်ကား စ လေပြီ။ ပြဇာတ်ထဲတွင် ပါဝင်သော အခန်းများကို စာရေးသူက ပုံစံထုတ်၏။ ပန်းချီ ဦးဘရင်ကလေးက ပုံစံအတိုင်း ရေး၏။ ဦးမြတ်စံက မပေါ်လာ နိုင်ရှာ။ သူတွင် စာရေးသူတို့ မသိသော အခက်အခဲ အကြောင်းမျိုးများ ရှိဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူကပင် ဦးဘရင်ကလေးအား ကူညီရေးဆွဲ ပေးရသည် ။ အခမ်းအနားများ ရေးဆွဲပြီး၍ ပြင်ဆင်ရမည့် နေ့၌ ဦးမြတ်စံ ရောက်ရှိလာ၏။ “ဟာ... ရေးတောင် ပြီးသွားပလား။ ပြီးလည်း ပြီးတာပဲပေါ့” ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြော၏။ ဦးဘရင်ကလေးက သူရသည့်ငွေကို ဦးမြတ်စံ၏ လက်ထဲသို့ တစ်ဝက် ခွဲဝေပေးလိုက်သောအခါ ဦးမြတ်စံသည် အလွန် ဝမ်းသာပုံရ၏။

“ဟာ... ကျုပ်အတွက်လည်း ဝေစုတွေ ဘာတွေနဲ့ လား။ ပေးလို့ မှ ရှိတော့ ယူရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ဦးမြတ်စံသည် လူတစ်ယောက်ကို ဤသို့ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတတ်၏။ စာရေးသူနှင့် ပန်းချီဆရာ ဦးဘရင်ကလေးတို့ အပေါ်တွင် သာစေ နာစေဟု သဘောမထားဘဲ ဤသို့ပင် ပြုမူပြောဆို ဆက်ဆံနေကျ ဖြစ်သည် ။ သို့နှင့် ချစ်ကြွေး ပြဇာတ် သည် ဝင်းဝင်းရံ၌ က ပြဖြစ်သွားသည် ။ ကပြသည်

ဆိုသော်လည်း ပထမ က သောနေ့၌ပင် မကျေမနပ် ဖြစ်ကြရ၏။

အားလပ်ချိန် ပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ပြဇာတ်တွင် ပါသော ဇာတ်ကောင်များက ကျောင်းသားဟောင်းများ အဖြစ် အပြိုင်အဆိုင် က ကြရသည့် ကျောင်းသားကပွဲတစ်ခု ပါသည် ။ ထို ကျောင်းကပွဲကို က ပြသည့် အခန်းအတွက် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ပင် နောက်ထပ် ဇာတ်ခုံကလေးတစ်ခု ဖန်တီးလျက် ထိုဇာတ်ခုံကလေး အတွင်းမှ ကပွဲအခန်း သုံးခန်း ဆက်တိုက်ထွက်ရမည့် အစီအစဉ် တစ်ခု ထည့်သွင်းထား၏။

ထိုအစီအစဉ်အတွက် စာရေးသူသည် အခန်းပြောင်းခြင်း၊ မီးပြောင်းခြင်းနှင့် အဝတ်လဲခြင်း တို့ ကို စက္ကန့်နှင့်ကိုက်၍ ထွက်လျက် ပြုလုပ်ထား၏။ ထိုသို့ စက္ကန့်နှင့် ချိန်ကိုက်၍ ပြုလုပ်ထားရာတွင် ကပွဲအခန်းတစ်ခု၌ အလွန်သာယာ၍ နေခြည်ကလေး တောက်နေသော ညနေချမ်း အချိန်တွင် ယိမ်းသမ လုပ်သူကလေးတို့ သည် ထဘီရင်ရှားနှင့် ပင်လယ်ကမ်းနား သဲသောင်စပ်သို့ ရေခပ် လာကြရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ကာ အလွန် ကြည်နူးစွာဖြင့် သီချင်း ညည်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ထိုအခန်းကို ယိမ်းသမများက ထဘီရင်ရှားနှင့် မထွက်လို ဟု ဆို၏။ ထဘီရင်ရှားနှင့် မထွက် လိုလျှင် ထွက်ဝံ့မည့်သူများကို ခေါ်သုံးပါ ဟု စာရေးသူက ဆို၏။ ယိမ်းသမကလေးတို့ သည် မင်းသမီး မင်းသားများ ၏ အကူအညီကို ယူကာ စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်း ပြဇာတ်ထောင်သူကို ငိုယိုလျက် သွားရောက် ပြောကြ၏။

သဘောကောင်းသော စာရေးသူ၏ သူငယ်ချင်းက ကိစ္စမရှိဘူး၊ စာရေးသူ ကျေနပ်အောင် အဝတ်လှလှတွေ တစ်စုံစီ ချုပ်ပေးမည်၊ စာရေးသူကို မသိစေနှင့်၊ ပွဲကမှ ထိုဝတ်စုံကို ဝတ်၍ ထွက်ကြ ဟု မှာ ထားပြီးလျှင် တိတ်တဆိတ် ဝတ်စုံများကို ချုပ်ပေးထား၏။ ထို့နောက် အဝတ်

အစုံအလင် ဝတ်၍ ဇာတ်မတိုက်နိုင်အောင်လည်း ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြသေး
၏။

တကယ် ပွဲကသော အချိန်တွင် ဤအခန်း၌ စာရေးသူက စက္ကန့် ၄၀
အတွင်း အဝတ်လဲပြီး နောက်အခန်း ထွက်နိုင်အောင် စကားကို တိုင်း၍
ပေးထားသည်။ ။ ထိုစကားကို ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး ဖြစ်သော ဒါရိုက်တာ
ဦးဗသျှင်ကြီးက ကျောင်းကပွဲမှ ကြေညာပေးရသူ လူကြီးတစ်ဦး အဖြစ်
နှင့် ထွက်၍ ပြောရ၏။ စက္ကန့် ၄၀ ပြောပြီးလျှင် ကန့်လန့်ကာဖွင့်၍ စီစဉ်
ထားသော ရေခပ် မိန်းမပျိုများ ထွက်လာရတော့မည် ဖြစ်ရာ တစ်ယော
က်မှ ထွက်မလာကြ။ ဦးဗသျှင်ကြီးအား အပြင်ထွက်ပြီး ထပ်ပြောပါဦး
ဟု ပြောခိုင်းရ၏။ ယိမ်းသမကလေးများကား ထွက်မလာကြသေး။

ဒီယိမ်းသမတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြသလဲ ဟု ဇာတ်ခုံအောက်သို့
ဆင်း၍ လိုက်ရှာသောအခါ ထိုအချိန်မှာ မှ ချွေးခံအင်္ကျီလဲတုန်း ရှိနေကြ
သေး၏။

“အို... ဘယ့်နှယ် လုပ်ကြတာလဲ။ ဒီဟာတွေ ဘယ်သူက လဲခိုင်းသ
လဲ။ မင်းတို့ လုံချည် ရင်ရှားနဲ့ ရေအိုး ခါးစောင်းတင်ပြီး ထွက်ကြရမယ်
မူတ်လား”

ဟု မေးရာ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေက ဤအဝတ်များကို ဝတ်ရမည်ဟု
ဝယ်ပေးထားသဖြင့် ဝတ်ရပါသည် ဟု ဆိုကြ၏။ စောစောက ကြိုတင်
ပြောထားခြင်း မဟုတ်၊ ယခု ပွဲကနေတုန်းမှ ကပ်၍ ဤအတိုင်း ပြုလုပ်
သည် ။ မည်သို့ ပြုရပါမည်နည်း။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကလည်း ရွစ်ရွစ် ဖြ
စ်လာကြပါ လေပြီ။

“ကဲ... ဦးဗသျှင်ကြီး... ကြည့်လုပ်ပေးပါဦးဗျာ”

ဟု တောင်းပန်ရပြန်၏။

“ကျွန်တော် ဘာတွေ ဘယ်လိုပြောရမှာ လဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့ဗျာ။ အဝတ်လဲနေတာကို အချိန်မီအောင် ဆွဲပြောပေးစမ်းပါဦး”

ဦးဗသျှင်ကြီးက ကန့်လန့်ကာ အပြင်ကို ထွက်သွားသည်။ ။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ... နည်းနည်းလောက် သည်းခံကြပါဦး။ အမှန်တော့ ပရိသတ်ကလည်း သည်းခံပါတယ်လေ။ ကိုယ့်အရပ်နဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်မို့လည်း သည်းခံ ကြည့်နေကြတာပေါ့။ မှုတ်ဘူးလား။ တခြားနေရာမှာ သာ ဒီလို ဆိုရင်တော့ ဒါလောက်ရှိ ပရိသတ်ကြီးက ခဲနဲ့ဝိုင်းပေါက်ပြီး ပိုက်ဆံ ပြန်တောင်းသွားကြပြီ။ တို့ ကပွဲ စီစဉ်တဲ့ လူတွေကလည်း နောက်ကို ဒီလို မဖြစ်ကြပါနဲ့ ပေါ့... ဟုတ်လား။ ပရိသတ်ကတော့ ခွင့်လွှတ်ပြီး စောင့်နေကြမှာ ပဲ”

ဦးဗသျှင်သည် ဤသို့ပြောပြီး ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်အထိ ယိမ်းသမများ အဝတ်လဲ၍ မပြီးသေးခဲ့။ စာရေးသူအဖို့ နောက်ထပ် ကျောင်းကပွဲကို ကြေညာပေးသော ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သူ ဦးဗသျှင်အား ကန့်လန့်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ထပ်ထုတ်ရန် မလိုတော့ပြီ။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေဟု ဒီအတိုင်း ပေနေခဲ့ရ၏။ ၁၈ မိနစ်လုံးလုံး ကြာမှ ယိမ်းသမများ အထူးအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်၍ ပြီးကြသည်။ ။ စက္ကန့် ၄၀ အတွင်း အဝတ်လဲ၍ ပြီးရမည့်နေရာတွင် ၁၈ မိနစ် ကြာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ၁၇ မိနစ်ကျော်ကျော် အချိန်အထိ ပရိသတ်သည် ကန့်လန့်ကာကိုသာ ကြည့်နေကြရ၏။

ဤဇာတ်ထုတ် ကပြီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်တစ်နေ့ကို ဆက်လက် မကပြတော့ဘဲ သတင်းစာတွင် ကြေညာ၍ ရပ်ပစ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်က စာရေးသူ မှတ်မိထားမှု တစ်ခု ရှိ၏။ စာရေးသူသည် ဆရာ ရွှေပြည်အေးကို သီချင်း အရေးခိုင်းရာတွင် ရှေးသံဆန်း တစ်ပုဒ်ဖြစ်သော ‘

မယ်လမုကျေးစေ' မှ 'ကိုမာဃဖေ ပျိုကညာအလှ တမေကိုလေ ထိုဘဝါ
ဘဝ မသွေပါနဲ့ လို့ ပြော ပြော ပြောလိုက်ပါတော့။ အရိုးပေါ်တွင် အရေ
ငယ်တင် သေရင် မတွေ့ရဘူး လို့ ပြော ပြောလိုက်ပါ တော့' ဟူသော အ
သွားမျိုးဖြစ်အောင် ရေးပေးပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်ခဲ့၏။ ဆရာ
ရွှေပြည်အေး ကလည်း တောင်းပန်သည့်အတိုင်း ရေးပေးရှာ၏။ ထိုသီချင်းမှာ ...

ရွှေလသာ ငွေလရဲ့ သာသာ ဆန်ဖွပ်ကာ မိတ်ဆွေပေါင်းနဲ့ မောင်း...
မောင်း... မောင်းထောင်း နေရ... ဟူသော သီချင်း ဖြစ်၏။

မင်းသမီး မင်းသား အပါအဝင်ဖြစ်သော ပြဇာတ်နယ်မှ လူအားလုံး
တို့ သည် ဤသီချင်းသံ ကြားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ သီ
ချင်းကလည်း ဘယ့်နှယ်သီချင်းကြီးပါလိမ့်။ တောဆန်လိုက်တာ ဟု
ဆိုကြ၏။ ပရိသတ် လုံးဝ မကြည့်ရသေးမီကတည်းက သီချင်းတွေ အင်
မတန် တောဆန်လှသည် ။ ဤပြဇာတ်သည် ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်
ဟု ပြဇာတ်ကြည့်မည့် ပရိသတ်ဆီသို့ သတင်းပြန့်နှင့်နေ၏။

ဤတွင် စာရေးသူ၌ သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်ရသည် ။ ထိုသင်ခန်း
စာကား ရုပ်ရှင်လောက၊ ပြဇာတ်လောကတို့ တွင် ထိုနယ်က လူများ နှင့်
အပေါင်းအသင်း မဖြစ်ပါက ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်
စေ မကောင်းဘူး ဟူသော သတင်းက အလျင်စ၍ ထွက်တတ်သည် ဟူ
သော သင်ခန်းစာပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုနယ်က လူများ နှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်ရန်အတွက်လည်း ခက်
လှသည် ။ ထိုသူများ သည် တကယ် ခဲရာခဲဆစ် တပင်တပန်း လေးလေး
ပင်ပင် ပြုလုပ်ရမည်တို့ ကို မကြိုက် မနှစ်သက်ကြချေ။ သူတို့ နှစ်သက်
အောင် ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ ဟု လွှတ်ပေးရမည်ကိုလည်း စာရေးသူက

လုံးဝ လက်မခံ နိုင်အောင် ရှိနေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်စတိုက်ကတည်းက စာရေးသူနှင့် ဇာတ်ကောင်အချို့တို့ အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ။ ဤတွင် ဇာတ်လမ်း ဘယ်သို့နေမည်ကို မသိကြရသေးမီ သီချင်း တိုက်လျှင်တိုက်ချင်း...

“ရွှေလသာ ငွေလရဲ့ သာသာ... ဆန်ဖွပ်ကာ မိတ်ဆွေပေါင်းနဲ့ မောင်း... မောင်း... မောင်း ထောင်းနေရ” ဟူသော သီချင်းကို တောဆန်သည် ဟု သတင်း အလွင့်ခံခဲ့ရ၏။ သီချင်း တိုက်နေစဉ် ဝိုင်းအရယ်ခံခဲ့ရသည်။ ။ “ဒါ ဆရာရွှေပြည်အေး စပ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား” ဟု စာရေးသူ ကြားအောင် ဆရာရွှေပြည်အေးကို မေးကြသည်။ ။ ဆရာက ဟိုဒါရိုက်တာ အကြိုက် လိုက်လုပ်ပေးရတာ ဟု စာရေးသူကို မေးငေါ့၍ ပြကြသည်။ ။

သို့သော် ချစ်ကြွေးပြဇာတ် ပြီး၍ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ကြာသောအခါ အထက်ပါ သီချင်းသွား အတိုင်း ဆရာရွှေပြည်အေးက သီချင်းတစ်ပုဒ် ထုတ်လိုက်သည်။ ။ ထိုသီချင်းကား...

“လင်ဖုန်းမို့ ရွှင်ပြုံးချိုစွာရယ်လေ ကြင်ဘုန်းကိုမှ မုန်း... မုန်း... မုန်း လိုက်ပါနဲ့”

ဟူသော သီချင်း ဖြစ်၏။ ထိုသီချင်းသည် ဗမာပြည်တွင် လူတိုင်းပါးစပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကာ ဟိုးလေးတကျော် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရပေသည်။ ။

သီအချင်းအသွားချင်း အတူတူ ဖြစ်သော်လည်း စာရေးသူတို့ တင်ပြစဉ်က မအောင်မြင်ခဲ့။ ထိုမအောင်မြင်ခဲ့ရခြင်းသည် စာရေးသူအဖို့ ချို့ယွင်းချက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုချို့ယွင်းချက် ကား အတူလုပ်ဖော် ဖြစ်ကြသော ဇာတ်ကောင်များ နှင့် ယုံကြည်ချက်ချင်း မတူ၊ သဘာဝချင်း မတူသော ပြစ်ချက် ဖြစ်၏။ ထိုပြစ်ချက်ကို ဘယ်လို ပြုပြင်ရပါမ

ည်နည်း။ ပြုပြင်လိုက်လျှင်လည်း ဤအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားရန် မသင့်တော့ဟု စာရေးသူက ထင်၏။

ဤသို့ သဘာပေါက်မိသော စာရေးသူသည် ချစ်ကြွေးပြဇာတ်ကို ပထမည ကပြပြီးလျှင် နောက်နေ့တွေကို ဆက်လက် မကပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ စာရေးသူ၏ မျက်စိထဲတွင် ဇာတ်ကောင် တွေ၏ ပေါ့ပြက်ပြက် လုပ်ပုံ၊ အနုပညာသည် များ ဟု အသိအမှတ်ပြု၍ ငွေကြေး အကုန်အကျခံကာ လေးလေးစားစား လာရောက် ကြည့်ရှုကြသော ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကြီးကို အဆိုပါ အနုပညာသည် များက မထိမဲ့မြင် လုပ်ပြလိုက်ပုံ၊ မင်းသမီးတစ်ဦးက မြိတ်လွတ်ဆံထုံး ထုံးရသည် ကို သူ့အား မဟုတ် မဟတ် လုပ်ပေးသည် ဟု ထင်နေသဖြင့် တခစ်ခစ် ရယ်နေပုံ၊ ထိုမင်းသမီးသည် အင်းဝခေတ် နန်းတွင်း အဝတ်အစားနှင့် မြိတ်လွတ်ဆံထုံးနှင့် ည လရောင်အောက်တွင် ဗိုင်းငင်ရင်း စစ်ထွက်သွားသော ချစ်သူရည်းစားကို မျှော်နေသည့် အခန်း၌ နဝဒေးကြီး၏ အလွမ်းရတု တစ်ပုဒ်ကို ဆိုရရာ အာရုံ စူးစိုက်၍ နားထောင်နေကြသော ပရိသတ် ရှေ့၌ မှာ ပင်လျှင် အဆိုကို ရပ်၍ အကြောင်းမဲ့ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်ပုံတို့ ကို မြင်လာသည် ။

စာရေးသူ၏ စိတ်တွင် အလွန် ထိခိုက်၍ လာ၏။ စာရေးသူ ဝါသနာပါသော၊ စာရေးသူ ချစ်သော ဤလောကနှင့် ခွဲရပေတော့မည်။

ထိုအချိန်က စာရေးသူ၌ ထွက်ပေါက် မရှိသေး။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာလျှင် သုံးလေးရက်ခန့် မူးအောင်သောက်ပြီး မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်မည် ဟူသော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်တတ်သေး။ ထို့ကြောင့် စကားပြောဖော် ရှိမည့် နေရာများကို လှည့်လည် လည်ပတ်နေရသည် ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း စကားပြောရင်း သို့မဟုတ် စိတ်ဝင်စားမည့် စာများကို ဖတ်ရင်း

အချိန်ဖြုန်းရသည်။ ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အချိန်ဖြုန်းရမည့် နေရာများကား
ရှားပါးလာ၏။ ထိုအခါတွင် အလွန် သွားခဲ တွေ့ခဲလှသော စစ်တပ် အ
တွင်းရှိ ပေါင်းဟောင်း သင်းဟောင်းများ ဆီသို့ သွားရောက် လည်သည်
။

ဤတွင် စာရေးသူ၏ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်၊ စစ်အတ
တ် သင်ပေးသော ဆရာ လည်း ဖြစ်သော ဘရဂေးဒီးယား ကိုမောင်မော
င်တို့ တောင်ငူထောင်တွင် ရှိနေကြကြောင်းကို သိလာ ရသည်။ ။ ထိုအချိ
န်က ကေအင်ဒီအို ကရင်လက်နက်ကိုင် အမျိုးသားတို့ သည် တောင်ငူ၌
အခိုင်အမာ တပ်စွဲလျက် ရှိနေကြရာ တပ်မတော်ကလည်း
ကွန်မြူနစ်ဖြူများ အခိုင်အမာ တပ်စွဲနေကြသော ပျဉ်းမနားနှင့်တကွ
တောင်ငူကိုပါ အပြီးအစီး တိုက်ခိုက်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေကြ၏။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာတစ်ခုမှာ ကေ
အင်ဒီအိုတို့ သည် ပြည်ထောင်စု အစိုးရက တောင်ငူကို အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်လျှင် တောင်ငူထောင်တွင် သွင်းထား သော ဘရဂေးဒီးယား
ကိုမောင်မောင်နှင့်တကွ တစ်ကျိပ်ခန့်မျှသော ဗိုလ်မှူးများ ၊ ဗိုလ်ကြီးများ
ကို ပစ်သတ်သွားလေမလား သို့တည်းမဟုတ် အခြား တစ်နေရာရာသို့
ရွှေ့ယူသွားလေမလား ဟူသော ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်အတွက် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ စစ်တပ်
တစ်တပ် အနေဖြင့် လွယ်ကူသော အလုပ် မဟုတ်ချေ။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ရှိသော စစ်တပ် တစ်တပ်သည် လူတစ်
ယောက်အတွက် သော်လည်း ကောင်း၊ လူတစ်စုအတွက် သော်လည်း
ကောင်း အသုံးမပြုကြရ။ တိုင်းပြည်နှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စမျိုး၌ သာ
လျှင် အသုံးပြုကြရသည်။ ။ တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သော ကိစ္စ

မျိုးသာလျှင် တပ်မတော်သားများကို အသေခံခိုင်းကြရသည်။ ။ အကယ်၍ လူတစ်စုံတစ်ယောက် အတွက် သို့မဟုတ် လူတစ်စုအတွက် တပ်မတော်၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အကယ်၍ မိမိတပ်သား များကို အသုံးပြုပါက ထိုတပ်မတော်၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ကို သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရတို့ က အရေးယူ နိုင်ကြသည်။ ။ အကယ်၍ ထိုသို့ အသုံးမပြုနိုင်ဘဲ အသုံးပြုသဖြင့် တပ်သား တစ်စုံတစ်ယောက် ကျဆုံး ခဲ့သော် အဆိုပါ သက်ဆိုင်ရာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်သည် ကျဆုံးသော တပ်သားအတွက် တာဝန်ရှိသည်။ ။ အကျဉ်းချုံးလိုက်လျှင် ထိုတပ်သားကို သေအောင်ပြုခြင်း၊ သတ်ပစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်ငံတော်နှင့် စစ်တပ်တိုင်းတွင် ဤသို့သော စည်းကမ်း သတ်မှတ်မှု မျိုး ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ ဖမ်းဆီးထားခြင်း ခံနေရသည့် မြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ် အကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်သော ကိုမောင်မောင်နှင့်တကွ အခြား ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီး စသည့် ဗမာ့သားကောင်း ရတနာများ အတွက် တွယ်တာမှု ရှိနေကြသော ရဲဘော်ရဲဘက်များ သည် မည်သို့မျှ အကူအညီ မပေးနိုင်သော ကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်နေကြရသည်။ ။

ပြဇာတ် နှိပ်စက်လိုက်သောကြောင့် စိတ်ထိခိုက် လာသည့်အထဲ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ သတင်း ကို ထပ်ဆင့် ကြားသည်။ ။

“ကဲ... ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော် ဒီလူတွေကို သွားတိုက်ထုတ် ယူချင်တယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကလေးကစားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဗျား တိုက်ချင်ကော ကျုပ်တို့က ဘယ့်နှယ်လုပ် ရမှာ တုံး” ဟု ဆိုကြ၏။

“လုပ်ချင်ရင် လွယ်ပါတယ်။ စစ်သား ကိုယ့်ဟာကိုယ် စုမယ်ဗျာ။ တို

က်ဖို့ ခိုက်ဖို့ အတွက် လည်း ကျွန်တော်ပဲ တာဝန်ယူမယ်ဗျာ။ လက်နက် တော့ ခင်ဗျားတို့ က ထုတ်ပေးကြပေါ့။ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ဒီလို လုပ်မိကြလို့ အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့ရင် အဲဒီအပြစ်အတွက် အပြစ်ပေးခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ က အဆင်သင့် ရွေး ထားဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

စာရေးသူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တို့ သည် အတော်ကြာကြာ ငေးဝိုင် ငြိမ်သက်နေကြသည် ။ သူတို့ သည် တစ်ချိန် တစ်ချိန်တွင် စေတနာ ကောင်းနှင့် အလုပ်လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်သော ဒီမိုကရေစီ အတွင်းရှိ စည်းကမ်းကြီးတွေနှင့် နှမြော တသဖွယ်ဖြစ်သည့် ဗမာ့သားကောင်း လူရွယ်ကလေးများကို နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားနေကြဟန် ရှိသည် ။

စည်းကမ်းစနစ်ကို စောင့်ထိန်းမည်လော။ ဤတပ်မတော်တွင် မြင့်မားသည့် အစိတ်အပိုင်း၌ တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြကုန်သော အလွယ်တကူ လူစားရှာမရသည့် လူငယ် လူရွယ်ကလေးများ ၏ အသက်တို့ကို အဆုံးခံလိုက်ကြမည်လော။

ဤနေရာတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ဝိုင်းဝန်း ထိန်းသိမ်းပေးနေရသော တိုင်းပြည်၏ စည်းကမ်းကို စောင့်စည်းထားခြင်းသည် ကောင်း၏။ သို့သော် ဤ ဗမာ့သားကောင်းများ ကိုလည်း စွန့်ပစ်မထား နိုင်အောင် ရှိနေကြရသည် ဖြစ်ရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် ပြစ်မှု ကျူးလွန်မည့် တာဝန်ကို ယူရမည့်သူက မိမိ တန်ခိုးအာဏာ၏ လက်အောက်အတွင်းမှ နေ၍ စာရေးသူတို့ အား လက်နက် တပ်ဆင်ပေးပြီးလျှင် စာရေးသူတို့ ဤလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် သူ့သဘောနှင့်သူ စီစဉ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်

။

သို့နှင့် စာရေးသူတို့ သည် ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်နှင့် ဗိုလ်ချုပ် ကျော်

ဇောတို့ တောင်ငူကို မတိုက်ခိုက်မီ တောင်ငူမြို့တွင်းသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် တောင်ငူထောင်ကို ဖောက်ခွဲ လျက် တောင်ငူထောင်အတွင်း၌ ရှိသော ဘရဂေးဒီးယား ကိုမောင်မောင်နှင့် အပေါင်းပါ ဗိုလ်မှူးများ ၊ ဗိုလ်ကြီးများ တို့ ကို ထုတ်ယူလာခဲ့ရမည့် တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းရန် အတည်ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

လာဘ်မြင်သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ဦးက ပြော၏။

“မင်းနော်... ဒီကိစ္စတွေ ဘာတွေ ပြီးလို့ ရှိရင် ဒီမြို့ကိုလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ သိမ်းထားနိုင်မှာ ပဲ ဆိုပြီး ဆက်တိုက်မနေနဲ့ ဦး။ အားလုံး အစီအစဉ်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ဥပဒေဘောင် အတွင်းမှာ ဖြေရှင်းရ ခက်နေဦးမယ်”

“အခြေအနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် လုပ်မှာ ပါ။ အရမ်းတော့ မလုပ်ပါဘူး”

“မင်းအမေ... အခြေအနေ ကြည့်လုပ်လို့ ဖြစ်မလား။ အဲဒါက လုပ်ကို မလုပ်ရဘူး။ မင်းလုပ်ငန်း မင်းလုပ်။ အောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည် ဖြစ်စေ ပြီးရင် ပြန်လာ... ဒါပဲ။ မင်းတို့ တရားဝင်တပ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ လက်နက်ကိုင်ပြီး လျှောက်တိုက်နေတော့ ဒီမှာ မင်းတို့ အတွက် တာဝန်ယူထားရတဲ့ အကောင်က သေရောပေါ့ကွ။ တာဝန်ယူထားရတဲ့ လူကို လည်ပင်း ကြိုးတပ် ဆွဲသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ ချီးမှ ပဲ”

စာရေးသူသည် သူတို့ နှင့် စကားပြောနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ။ သူတို့ ၏ စကား ဆုံး၍ အတော် အရှိန်သေသွားမှ စာရေးသူတို့ အတွက် တာဝန်ယူမည့်သူကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“သူ့အတွက်ကတော့ သိပ်မထူးပါဘူး။ ဒီလို တရားမဝင်တဲ့ တပ်ဖွဲ့

တွေ ဖွဲ့စည်းခဲ့တဲ့ အကြိမ် ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိပလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုကြီး တစ်ခုလုံး သူတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ ပဲ ကျားကန် လာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ တပ်တွေဖွဲ့လို့ အတော်ကြီး အလုပ်လုပ်ပြီးလို့ အသက်ရှူပေါက်တွေ ချောင်လာမှ သူတပ်ဖွဲ့တွေကို တရားဝင်တပ်ဖွဲ့ ပြန်ပြန်လုပ်ပေးရတာလည်း ရှိနေပါပြီ”

“မင်းအမေ... အဲဒါနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဟိုကိစ္စက တစ်ပြည်လုံးနဲ့ ဆိုင်တာ။ အခု ဟာက လူ လေးငါးဆယ်လောက် အတွက် လုပ်ကြံရမှာ ”

စာရေးသူက ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်သည် ။ တာဝန်ယူရမည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်က တတ်နိုင်သမျှ တရားဝင်အောင် နည်းလမ်းရှာကြံ၍ ပြုလုပ်ပါမည်ဟု ကတိပေး၏။

ထို့နောက်ကား ယခင် ထားဝယ်ဘက်တွင် ချီတက် တိုက်ခိုက်ကြစဉ်က ဗိုလ်ကလေးများ အဖြစ်နှင့် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသော ဗိုလ်ဖေချစ်နှင့် ဗိုလ်သန်းထွေးတို့ ကို လည်းကောင်း၊ စစ်ပြီးစ အချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်ကို ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ရန် တပ်တွေ ဖွဲ့စည်းကာ စာရေးသူနှင့် အတူ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ ဖူးသော ဗိုလ်ရဲချစ်နှင့် သူ၏ တပ်စိတ်ကိုလည်းကောင်း၊ တော်လှန်ရေး အဆက်ဆက်တို့ တွင် အလို ရှိသည့် အချိန်တိုင်း အခါကာလမရွေး လိုက်ပါ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် စာရေးသူတို့ က စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေးထားသဖြင့် စစ်သားဖြစ်ရန် အမြဲတမ်း အသင့်ရှိနေကြသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ ဂျပန် ခေတ်က ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့ဝင်များ ထဲမှ လက်ရွေးစင် လူနှစ်ဆယ် ကျော်တို့ ကို လည်းကောင်း စာရေးသူ သည် ထိုလူ အားလုံးကို သုံးရက်အတွင်း စုဆောင်း၍ တပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်သည် ။

ဤတပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြောင်းကို စာရေးသူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သုံးလေးယောက်နှင့် ဗမာ့ တပ်မတော် စစ်ဌာနချုပ် အထွေထွေ ဌာနကြီးမှူး အမှတ် (၁) ကို ကိုင်သူ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦးသာလျှင် သိကြသည်။ ။ ထိုဗိုလ်မှူးကြီးကား အင်္ဂလိပ်သွေး ပါသည့် ကပြားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စာရေး သူ၏ တပ်ဖွဲ့ကို တတ်နိုင်သမျှ တရားဝင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မည် ဆိုလျှင် ထိုဗိုလ်မှူးကြီးကို အသိ မပေး၍ မဖြစ်လေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် စာရေးသူတို့ တပ်ဖွဲ့ ခရီးထွက်ကြတော့မည် ဖြစ်သည်။ ။ ထွက်ရမည့် နေရာက မေမြို့ရှိ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ ဖြစ်၏။ ညနေဘက် ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ဦးမြတ်စံ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ။

“ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်လူရ... ချက်ချင်း အထုပ်အပိုးတွေ ဘာတွေ ပြင်လို့ ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရ ပြန်တာလဲ”

“မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ ကျွန်တော်တော့ စိတ်ပျက်ပျက် ရှိတာနဲ့ တပ်ထဲ ဝင်လိုက်တာပဲ။ ဝင်ဝင်ချင်း ခရီးသွားရမယ် ဆိုလို့ ထုပ်ပိုးနေတာ”

“ဟ... ကိုယ့်လူတို့ ဟာက တယ်လွယ်ပါလား။ ဒီလိုဆို ကျုပ်ကော မဝင်ရဘူးလား”

“လွယ်တယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တောင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်လို့ မသိရဘူး။ အတည်ဖြစ်ချင်မှ လည်း ဖြစ်မှာ”

“အေးလေ... ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ကျုပ်လည်း လိုက်လို့ ရမယ်ဆိုရင် လိုက်စမ်းချင် လှတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်လည်း လုပ်စမ်းပါ ကိုယ့်လူရ”

ဦးမြတ်စံသည် ယခင်ကဆိုလျှင် အတော် ‘ဒူပေနာပေ’ ခံနိုင်သူ ဖြစ်

သည် ။ ခြေလှမ်း ကျဲကြီးနှင့် မြန်မြန် သွားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ အရိုးအဆစ်လည်း ကြီးခိုင် မာကျောသည် ။ ထို့ပြင် အင်္ဂလိပ် စကားကိုလည်း သွက်လက်စွာ ပြောနိုင်သူ ဖြစ်သည် ။ မေးရိုးကားကြီးနှင့် ဖြစ်သဖြင့် ကရင် အမျိုးသား ရွာအတွင်းသို့ ဝင်၍ သတင်းယူမည့် ကိစ္စမျိုးတွင် အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားရမည် ဆိုပါက အလွန် အားကိုးရပေမည်ဟု တွေးမိသည် ။

ထို့ကြောင့် “ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ ကျွန်တော် သက်ဆိုင်ရာ ဌာနကို သွားပြောကြည့်ဦးမယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီမှာ စောင့်နေဦး” ဟု ပြော၍ လွယ်လွယ် မဖြစ်စေလိုသဖြင့် ဟန်လုပ်၍ အိမ်မှ ထွက်လာ ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် ချက်ချင်း ပြန်သွားလျှင် ယုတ္တိမရှိမည် စိုးသောကြောင့် မြို့ထဲတွင် ရပ်ရှင်တစ်ပွဲ ဝင်ကြည့်သည် ။ ရပ်ရှင်ရုံထဲ၌ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေး၏။

“ဦးမြတ်စံကြီးတော့ လည်ပင်း တဆန့်ဆန့်နှင့် စောင့်နေရှာမှာ ပဲ”

စာရေးသူ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဦးမြတ်စံကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းတွင် ရယ်ရယ်မောမော တသောသောနှင့် စကားပြောနေလျက်ပင် တွေ့ရသည် ။ စာရေးသူကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း “ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး... ဟန်ကျရဲ့ လား” ဟု မေး၏။ စာရေးသူသည် လက်ဖက်ရည် ကြမ်းဝိုင်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟန်တော့ ဟန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ တပ်ဖွဲ့ဟာ ခုမှ စတင် ထောင်တဲ့ တပ်ဖွဲ့ဆိုတော့ သိပ်ပင်ပန်းကြမယ်။ အပင်ပန်း မခံနိုင်မယ့် လူတွေကို အခုကတည်းက မပါစေနဲ့ လို့ ပြောလိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ သွားရမှာ က ကျောင်းကိုသွားပြီး စစ်ပညာ သင်ရမှာ ”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ... ကျုပ်ကလည်း ခုသွားမယ့်လူတွေ အားလုံးထဲမှာ

ထုသားပေသား အရဆုံး ဖြစ်နေမှာ ပါ။ ကိုယ့်လူလည်း သိသားပဲ”

ဟုတ်သည် ။ စာရေးသူသည် ဟန်လုပ်၍ သာ ပြောနေရသည် ။ ဦးမြတ်စံအတွက် ယုံကြည်မှု ရှိပြီးသား ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပို၍ လေးလေးနက်နက် ရှိစေရန် “ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒါကြောင့်မို့ ဦးမြတ်စံအတွက် ထောက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ကဲ... ကိုချစ်ဖေရေ၊ ဦးမြတ်စံကို ဝတ်စုံတွေ ဘာတွေ ထုတ်ပေးပြီး လက်မှတ် အထိုးခိုင်းလိုက်ပါဗျာ” ဟု ဆိုရ၏။

ဦးမြတ်စံသည် ထိုညအဖို့ မအိပ်တော့ချေ။ စစ်ဝတ်စုံကို ချက်ချင်း ဝတ်ပြီးလျှင် ဖိနပ်ကြီး တဂေါက်ဂေါက်နှင့် အိမ်ပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် လုပ်နေ၏။ ထို့နောက် စာရေးသူ၏ အိမ်ဘေးတွင် ရှိသော အိမ်လွတ် တစ်လုံးပေါ်၌ ခေတ္တ ရောက်ရှိနေကြသည့် ရဲဘော်ကလေးများ နှင့် သွား၍ စကားပြောပြန်သည် ။ ညဉ့်ကလေး အတော်နက် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူ၏ အိမ်သူ အိမ်သားများကို အားနာသဖြင့် နက်ဖြန်နံနက်တွင် အတူတကွ ခရီးထွက်ကြရမည် ဖြစ်သော ရဲဘော် လေးများ နှင့်လည်း ရင်းနှီးမှု ရစေရန်အတွက် ဦးမြတ်စံက စကား သွားပြောဟန် တူသည် ။

သို့ရာတွင် ထိုအိမ်လွတ်ကလေး အတွင်းမှ စကားပြောသံများ သည် ညဉ့်နက် လာလေ ဆူညံ လာလေ ဖြစ်၏။ စာရေးသူသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောကြောင့် ဘာတွေများ ဆူနေကြပါလိမ့် ဟု တစ်ဖက်အိမ်သို့ ကူးသွားခဲ့သည် ။

“ဘာတွေများ ငြင်းခုံနေကြတုံးဗျ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို စာရေးသူက ဦးမြတ်စံတို့ ရှိရာသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

“မှုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ဟောဒီဦးကြီးက ဗိုလ်ကြီးကို အလကားအကောင်

လို့ ပြောနေတယ်”

ဤသို့ ပြောလိုက်သူမှာ ဗိုလ်ရဲချစ်၏ ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ဗိုလ်ကြီး ဆိုသည် မှာ ဗိုလ်ရဲချစ်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုရဲလေးက လေးတို့ သည် ဗိုလ်ရဲချစ်က “ဟောဟို မောင်းလာတဲ့ ကားကို မင်းခေါင်း နှင့် ဝင်တိုက်ကွာ” ဟု ပြောလျှင် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်း မပြုဘဲ ခေါင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ကြမည့် ရဲဘော်ကလေးများ ဖြစ်လေသည် ။

ဦးမြတ်စံက ဝင်ပြော၏။

“ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ကိုယ်ပြောတာက စစ်သားတို့ စစ်ဗိုလ်တို့ ဆိုတာ သေနတ်ပစ် တည့်ရတယ်။ အမော ခံနိုင်ရတယ်။ ကိုယ်တို့ စစ်သားလုပ် ခဲ့တုန်းက ဆိုရင် ဘားမားရိုင်ဖယ်မှာ သေနတ်ပစ် ပထမ ချည်း ရခဲ့တာ ပဲ။ ကိုယ်က အဲဒါတွေ တတ်ချင်လို့ ဝင်ခဲ့တာ ဆိုတော့ တတ်လည်း တတ်ရော စစ်တပ်ထဲ ကလည်း ထွက်ခဲ့တာပဲ။ ကိုယ် ထွက်လာတဲ့ အတွက် သေနတ်ပစ်ကောင်း တစ်ယောက် လျော့သွားလို့ ဘားမားရိုင်ဖယ် ဗမာ တွေ ဘယ်လောက် မျက်နှာငယ်ကြတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြ နေတာ။ စစ်သား စစ်ဗိုလ်လုပ်ပြီး သေနတ်မှ တည့်အောင် မပစ်နိုင်ရင် ဒီ စစ်ဗိုလ် စစ်သားဟာ အလကား စစ်ဗိုလ် စစ်သား လူညာတွေ ဆိုတဲ့ အကြောင်း ကိုယ်က ပြောပြနေတာ”

ဤတွင် ဓါတ်သိဖြစ်သော စာရေးသူသည် ရဲဘော်ကလေး ဘာကြောင့် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေရ ကြောင်းကို သိလာသည် ။ ရဲဘော်ကလေး၏ တစ်ဦးတည်းသော ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သည့် ဗိုလ်ရဲချစ် ဆိုသည် မှာ တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် အလွန် နာမည်ကြီးခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဗိုလ်ရဲချစ်သည် တကယ် တိုက်နေရသော အချိန်မှ တစ်ပါး ကျန်အချိန်များ တွင် စစ်ပညာ ကိုလည်း လုံးဝ မလေ့လာလို၊ လက်နက် ကိုင်ရမှာ ကိုလည်း အလွန်ပျင်း

သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ စာရေးသူက ဗိုလ်ရဲချစ်ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စစ်ပညာ သင်ပေးဖူး၏။ ဗိုလ်ရဲချစ်သည် စာရေးသူ ပြောပြသမျှကို အိပ်ငိုက်ရင်း နားထောင်နေလေ့ ရှိရုံမှ တစ်ပါး လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ရတော့မည် ဆိုလျှင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှောင်ရှား နေလေ့ ရှိသည် ။ သို့သော် တကယ် တိုက်ကြရမည့် အချိန်မျိုး ရောက်လျှင် ဗိုလ်ရဲချစ် ရောက်လာ တတ်သည် ။ တာဝန်တစ်ခုခုကို အတင်းအဓမ္မ ယူလေ့ရှိသည် ။

စာရေးသူက သူ့ကို အားမကိုးဝံ့။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ရဲချစ်သည် အမြဲတမ်း တာဝန် ကျေပွန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ သူ့ကို တာဝန်ပေးထားသမျှကို အောင်မြင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည် ။ စာရေး သူ၏ လက်ထက်၌ သာလျှင် မဟုတ်။ စာရေးသူက ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အပြင်ထွက်လျက် ပန်းချီရေး၊ စာရေးဖြင့် လုပ်နေသော အချိန်တွင် ဗိုလ်ရဲချစ်သည် ကွန်မြူနစ် အဖြူများ နှင့် လည်းကောင်း၊ ကွန်မြူနစ် အနီများ နှင့် လည်းကောင်း၊ ကေအင်ဒီအို ကရင် အမျိုးသားများ နှင့် လည်းကောင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖူးသည် ။ ဗိုလ်ရဲချစ်၏ တိုက်ပွဲများ ထဲတွင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် သေနတ်နှင့် ရိုက်ကြ၊ ဓါးများ တုတ်များ နှင့် ခုတ်ကြ ရိုက်ကြသော တိုက်ပွဲမျိုး သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ပါဝင်သည် ။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ရဲချစ် အောင်မြင် နိုင်နင်းခဲ့သည် ချည်း ဖြစ်သည် ။

ဤလို တိုက်ပွဲတိုင်း ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့၊ ရှေ့ဆောင်ခဲ့သော ဗိုလ်ရဲချစ်သည် မည်သည့် တိုက်ပွဲ မဆို သူ့လက်ထဲတွင် သေနတ် မပါရှိခဲ့။ မကိုင်ဆောင်ခဲ့ချေ။ သူသည် တစ်ဖက်ရန်သူကို လက်ချည်း သက်သက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သူ ဖြစ်သည် ။ သူ၏ အိတ်ထဲတွင် လည်း လက်သည်းလှီးသော မောင်းချခါး မျှ မပါရှိတတ်ချေ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မည်သည့် လက်နက်၊ မည်သည့် သေနတ်မျှ မကိုင်မတွယ် မပစ် မခတ်တတ်ချေ။ ဤအကြောင်းကို ဗိုလ်ရဲချစ်၏ ရဲဘော်အားလုံးတို့ က သိရှိထားကြသည်

။ ဤတွင် လက်နက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ မကိုင်တတ်၊ သေနတ်မှ တည့်အောင် မပစ်တတ်ကြသော စစ်ဗိုလ် စစ်သား များ သည် လူညာတွေ့ချည်း ဖြစ်ကြသည် ဟု ဦးမြတ်စံက ပြောသောအခါ ဗိုလ်ရဲချစ်၏ ရဲဘော် ကလေးက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။

“တချို့တော့လည်း ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာ ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ စစ်တိုက်တယ် ဆိုတာ အခြေအနေကို အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့ နဲ့ သတ္တိရှိဖို့ အောင်နိုင်ဖို့ လိုတာပါပဲ။ ကိုယ်တိုင် ပစ်တတ် ခတ်တတ်ဖို့ သိပ်မလိုပါဘူး”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရသည် ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်ရေး ပျက်ခဲ့ရသော်လည်း နံနက်စောစောတွင် အားလုံး စုရုံးကြကာ သီးသန့် စီစဉ်ထားသော လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းနှင့် မေမြို့သို့ သွားကြရသည် ။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားများ အဖို့ အတော် ချမ်း၍ နေကြလေပြီ။ အချိန်မှာ ဆောင်းတွင်းကြီး ဖြစ်၏။ ထိုနှစ်ကား မေမြို့ပတ်လည်ရှိ တချို့ ကုန်းမြင့်များ ပေါ်တွင် ရေခဲစပြု သည် ကို တွေ့ရသောနှစ်တည်း။

ဒုတိယကျောင်းအုပ် ဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကျော်စိုးက စာရေးသူတို့ အား တန်းလျားရှည် တစ်ခုကို ပေးသည် ။ ဗိုလ်မှူးရွှေက စာရေးသူတို့ ကို သင်တန်းပေးရန်အတွက် ဆရာများ နှင့် စီစဉ်ပေးသည် ။ စာရေးသူတို့ ရရှိသော တန်းလျားသည် အုတ် သမံတလင်း ခင်းထားသော တန်းလျား ဖြစ်၏။ ရုတ်တရက် ခုတင်များ ရအောင် စီစဉ်မပေးနိုင်ခြင်းကို သည်းခံကြပါ ဟု ဆိုသည် ။

စာရေးသူသည် ရဲဘော် အားလုံးတို့ နှင့် အတူ သမံတလင်းပေါ်တွင်

တန်းစီ၍ အိပ်ရန် စီစဉ်ရ၏။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ လယ်သမား ရဲဘော်အချို့ တို့ တွင် တပ်မှ ပေးသော ပတ္တမြားအိပ်ရာခင်းမှ လွဲ၍ စောင်၊ ခေါင်းအုံး စသည် များ မပါလာခဲ့ကြ။ ဗိုလ်ရဲချစ်၊ ဗိုလ်သန်းထွေး၊ ဗိုလ်ဖေချစ်နှင့် စာရေးသူ တို့ က စောင် လုံးဝ မပါလာခဲ့ကြသော ရဲဘော်များကို မိမိတို့ စောင်များအား ဝေခြမ်းပေးကြသည် ။

“ဦးမြတ်စံကိုတော့ လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အခွင့်အရေး ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဦးမြတ်စံဆီက စောင်ကို ကျွန်တော်တို့ မယူကြပါဘူး။”

ဟု ပြော၏။

“ယူလည်း မပေးနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူရေ။ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကိုယ့် အတွက်ကိုယ်မှ ကြိုတင် စီစဉ်မလာကြတဲ့ လူတွေကို ကျုပ်တို့ က ဒီလို လိုက်လုပ်ပေးနေကြမယ် ဆိုရင် အဲဒီလူတွေ ဘယ်တော့မှ သိတတ်မှာ မှတ်ဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ်ညံ့တာ ကိုယ်ခံရမှ နောက်ကို သိလာမှာ ”

ဟု ဦးမြတ်စံကြီးက ပြောသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ဦးမြတ်စံကြီးကို မည်သို့မျှ ပြန်မပြောကြပါ။ ဦးမြတ်စံ ပြောသော စကားများ သည် ဟုတ်သလောက်လည်း ဟုတ်ပါသည် ။ သူတို့တွင် ဟုတ်သလောက်ကို ဤသို့ စကားလုံး ရဲရဲနှင့် ပြောတတ်သော ဉာဏ်လည်း ရှိပါသည် ။ သို့သော် ယခု ဦးမြတ်စံ၏ ပြောခံလိုက်ကြရသော ရဲဘော်များ သည် ဦးမြတ်စံ ပြောသလို အစကတည်းက ယူလာရန် စောင့်ရှိသူများ မဟုတ်ခဲ့ကြပါ။ ညဘက်တွင် အတော် အေးပါသည် ။ ဗိုလ်ရဲချစ်၏ ရဲဘော်များက ဗိုလ်ရဲချစ်ကို သူတို့ ၏ စောင်များ လာပေးကြသည် ။ ဗိုလ်ရဲချစ်သည် စာရေးသူတို့ က စောင်မခြံဘဲ နေကြသောကြောင့် သူလည်း မခြံတော့ပါ။

အလွန်အေးသော အချိန်တွင် စာရေးသူတို့ က မိမိတို့ ခြံမည့် စောင်

များကို မိမိတို့ မခြံကြဘဲ လုံးလုံး မပါသူများကို ပေးထားကြသည် ဖြစ်ရာ ည အတော်ကလေး အေးလာသဖြင့် ရဲဘော်တွေ အိပ်ရာက နိုးလာကြသောအခါ စာရေးသူတို့ ကို ကြည့်ပြီးလျှင် စာရေးသူတို့ ၏ စောင်များကို ယူလာ၍ ပြန်ပေးကြ၏။ စာရေးသူတို့ က “ကိစ္စမရှိပါဘူး ကွာ။ မင်းတို့ ခြံကြပါ” ဟု အတင်း ငြင်းလိုက်၏။ သူတို့ သည် စောင်များကို ပြန်ယူသွားသော်လည်း တစ်ယောက်မျှ မခြံကြတော့ပါ။

စာရေးသူက “ဟေ့ကောင်တွေ... ဘာလို့ စောင်မခြံကြတာလဲ။ ခြံကြကွ။ ဒီစောင်တွေက အလကား အပိုဖြစ်နေပြီ” ဟု အော်လိုက်သောအခါ ထွေးထွေးနွေးနွေး အိပ်ပျော်နေသော ဦးမြတ်စံ သည် အိပ်ရာမှ လန့်၍ နိုးလာသည် ။

“ကိုယ့်လူတွေက ဆူဆူ ဆူဆူနဲ့ တယ်ဇိမ်ပျက်တာကို။ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်ရင်း ပြော၏။

စာရေးသူတို့ ၏ အဖြစ်အပျက်ကို သိရသောအခါ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကြောင်းမဲ့ နှိပ်စက်ချင်ကြတဲ့ လူတွေ။ စစ်သားဆိုတာ စစ်မတိုက်ရ သေးခင် အချိန်အတွင်းမှာ အားရှိအောင်၊ ကျန်းမာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မွေးရတယ်။ တိုက်မယ့် နွားတို့ ၊ ပြိုင်မယ့် မြင်းတို့ ၊ လက်ဝှေ့သတ်တဲ့ လူတို့ ကို မတွေ့ဖူးကြဘူးလား။ ကဲ... ဒါလောက်တောင် မခြံချင်ကြရင် အကုန် ဒီကိုယူခဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန်လူများက ဦးမြတ်စံကို ကြည့်၍ ပြုံးနေကြသည် ။ ဗိုလ်ရဲချစ်က သူ့ ရဲဘော်ကလေးတွေ သူ့ဆီသို့ လာရောက် စုပုံပေးထားသော စောင် (၃) ထည်ခန့်ကို ဦးမြတ်စံ ရှိရာသို့ တကယ် ပစ်ပေးလိုက်သည် ။

ဦးမြတ်စံက “အေး... ကျေးဇူးပဲ။ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”
ဟု ဆိုကာ စောင်တွေကို ထပ်ပြီးလျှင် ခေါင်းမီးခြုံလိုက်သည်။ ။

စာရေးသူနှင့် ရဲဘော် အတော်များများ တို့ သည် အိပ်၍ မရကြတော့
။ ဗိုလ်ဖေချစ်သည် လုံချည်ကို ခြုံ၍ ကွေးနေရာ ကလေးငယ် တစ်ယောက်
ဟု ပင် ထင်ကြရသည်။ ။ အိပ်၍ မပျော်ကြသော အခါ ရဲဘော်အချို့က
မီးထဖိုကြသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း မီးပုံဘေးတွင် လူစုမိလာကြ၏။ အချို့
ရဲဘော် များ သည် ဖိနပ်ကို မီးကင်ရာ မီးလောင်သည် ကိုပင် ရုတ်တရက်
မသိကြချေ။

ထိုသို့ အေးအေးဆေးဆေး ပိုင်းဝန်း စကားပြောနေကြစဉ် စာရေးသူ
က စစ်သားများ သည် အဆင်းရဲ ပိုခံနိုင်လျှင်၊ အမော ပိုစေလျှင်
တစ်ပန်းသာကြောင်း၊ မိမိနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ကြရသည့် ရန်သူများ
ထက် မိမိတို့ ဘက်က အဆင်းရဲ ပိုခံနိုင်၍ မိမိတို့ ဘက်က အမော ပိုခံ
နိုင်လျှင် မိမိတို့ ဘက်က အခြေအနေအားဖြင့် နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွမ်းကျင်
သော အစိတ်အပိုင်းသည် မိမိတို့ ကို ခေါင်းဆောင် မည့် စစ်ဗိုလ်တာဝန်
သာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ ကို ခေါင်းဆောင်သည့် စစ်ဗိုလ်နှင့် တစ်
ဖက်ရန်သူ တို့ ၏ စစ်ဗိုလ်သည် အရည်အချင်းချင်း တန်းတူ ဖြစ်နေပါ
က မိမိဘက်မှ လုံးဝ နိုင်ဖို့ ရန် သေချာပြီ ဖြစ်ကြောင်း စသည် တို့ ကို
ပြောပြ၏။ ထို့ပြင် မိမိတို့ ရဲဘော်အားလုံးသည် ဘက်ညီရန်လည်း
လိုကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိတို့ ရဲဘော် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဘက်မ
ညီသဖြင့် ကြွင်းကျန်နေရစ်ခဲ့ ပါက ပြုလုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းမှာ နှစ်ခုသာ
ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနှစ်ခုအနက် တစ်ခုသည် ဘက်မညီသော မိမိတို့ ၏ ရဲ
ဘော်ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရန် ဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုသည် ထိုရဲဘော်ကို မစွန့်
ပစ်ဘဲ တစ်တပ်လုံး အဆုံးရှုံးခံရန် သို့မဟုတ် ရည်မှန်းချက်ကို အပျက်ခံ

လိုက်ကြရန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း စသည် တို့ ကို ပြောပြနေ၏။

*